

BİNBİR ROMAN

Cilt : 1 - Sayı : 18 - 25 Kuruş

15 - Eylül - Çarşamba - 1948

EVE DÖNÜNCE
İZDIRABIN KE-
DERİN VE ASA-
BİYETİN ESİRİ
OLARAK HALEN
CENUBİ AMERİ-
KA'DA KONSER-
LER VEREN
SERJ WESSE-
LOWSKI'YE BİR
MEKTUP YAZI-
YOR.

18/35

Müthiş Hakikat

"Dünyada senden
çokla bilsen yok. Ben
ancak seninle konuş-
mak o sikişli ellerini
tutmak için yaşıyorum.
Sana bir çok kadınların
mektup yazdığını biliyo-
rum! Ama ben onların
hiç birisi gibi de-
ğilim..."

BAYAN AN GILDA'NIN KARŞISINA ÇIKAR

NEREYE?

SEVDİĞİM BİR ADAMA MEKTUP AT-
MACA.

MADAM AN GILDA'YI ALIKOY-
MAYA ÇALIŞIR.

GILDA BUNU
NEN ETHİSTİN.

SUS SEN BENİM
HAKIKİ ANNEM DE
GİLSİN. BUNUN İ-
ÇİN BENDEN NEFRET
ETTİN. NANI OLMAK
İSTERSEN KAPAR
ONUN YANINA GİDE-
RİM.

GILDA RÜZGAR GİBİ DIŞARI FIRLAR

NEREDEN ÖĞREN-
Dİ ACABA? AH
KALBİM! KRİSSİ-
NİN SADETTİ İ-
ÇİN BUNA KAT-
LANACAM.

BİRAZ İYİLEŞİNCE KRİSSİ ANNESİNE MEKTUP YA-
ZARAK ÇOCUĞUNDAN BAHSEDER. MADAM
AN OKUDUKTAN SONRA GILDA GÖRMESİN Dİ-
YE MEKTUBU SAKLAR. AKŞAM GILDA İLEMA-
DAH AN SÖHNERİNİN KARŞISINA OTURMUŞ-
LAR. GILDA KEDI YAVRUSUNU OKŞAMAKTADIR.

KRİSSİ'NE
GÜZEL
BİR KIZ
TIPKI SA-
NA BENZİ-
YOR.

BU SİRADA NEYORK ÇIVARINDA
KRİSSİ DÜNYAYA BİR KIZ ÇOCUĞU
GETİRMİŞ VE ADINI KAROL KOY-
MUŞLARDI.

HAYIR SENİN GİBİ
GÜZEL FRED. İÇİNDEN BİZE
ŞANS GETİRECEK GİBİ GELİYOR.

BUGÜN MEKTUP KUTUSUN.
DA KRİSSİDEN GELEN KALIN
BİR ZARF GÖRDÜM NE
YAZIYOR?

SEVGİ VE
SELAM-
LAR...
CANIM.

SAYFAYI ÇEVİRİN

NEDEN BANA OKUTMUYORSUN?
ÇOCUK DOĞACAKMI DOĞMA-
YACAKMI? BENCE SINDIYE
KADAR DOĞMASI LÂZİM.

DOĞMUS

18/36

GILDA ÇOK HEYECANLIDIR. MADAM AN BUNDAN
RAHATSIZ OLMAKTADIR.

NEDEN BANA BİR ŞEY SÖYLEMEDİN? KIZMI ER-
KEKMI?

KIZ, ADINI KAROL KOYMUS-
LAR!

(5-6)

MEKTUBU VER.

HAYIR. BEN LÂZİM
GELEN YERLERİ O-
KURUM.

MADAM AN MEKTUBU ALARAK OKUR. ATEŞİN KIZILI-
ĞI YÜZÜNE VURMAKTADIR. GILDA SES ÇIKARMADAN
DİNLEMekte VE KEDİYİ OKŞAMAĞA DEVAM ETMEK-
TEDİR.

KÜÇÜK SEVİMLİ BİR KIZ.
GÖZLERİ BANA BENZİYOR. FAKAT
ALNI VE ÇENESİ BABASINI ANDI-
RIYOR. ONU ÇOK SEVİYOR. KAL-
BİMİZİN HER TARAFINI İŞGALETTİ.

GILDA KEDİYİ NEYAPTIN?

HİÇ BİR ŞEY
YAPMADIM.

KEDİ...ÖLMÜŞ. ONU BOĞDUN!

ÇOK ÜZÜLDÜM. NASIL
OLDU BİLMİYORUM.
ONU HİÇ ÖLDÜR-
MEK NİYETİNDE
DEĞİLDİM. BEL-
Kİ FARKINDA
OLMADAN BO-
GAZINI FAZLA
SIKMIŞIM.

BİRDENBİRE AN
BOĞUK BİR MI-
YAVLAMA DUYAR
GILDA FARKINDA
OLMADAN KEDİ-
NİN BOĞAZINI
SIKMAKTADIR.
AN BİR ÇIĞLIK
ATAR.

AN PARMAGI İLE KEDİYİ GÖSTERİR. GILDA
HAKİKATEN ÖRMÜŞTÜR. ARKASI VAR.

Nakleden:
İ. ŞERİF

Korkunç Şato

di ve bütün duvarlar, raflar dolusu kitapla örtülmüştü. Simpson, tam çekileceği sırada, bir koltukta, kapağı arkası dönük birinin oturmakta olduğunu gördü ve:

— Verdiğim rahatsızlığı af buyurun!.. Bendeniz...

Diye söze başlayacak olduysa da hemen yine sesini kesip, koltuğa doğru yürüdü. Adam, ihtiyardı. Dizlerinde açık bir eski yazma kitap duruyordu. Başı yana düşmüş, uyu-

koridora ulaşmıştı, ki yeniden: «Tak! Tak! Tak!» diye adım sesleri duyunca dehşetle arkasına döndü. Koridorun ilerisinden doğru beyazlar giyinmiş, makineliymiş gibi otomatik adımlar atan bir hayal geliyordu. Artık Simpson'da tahammalmamıştı, Tüyleri diken diken olmuştu. Elini cebine atıp tabancasını çekmek istediği vakit, silâhi otomobilde bırakmış olduğunu gördü... Tam bu esnada beyazlı hayaletin de kapılardan birinin ardında sessizce kayboluverdiğini farkettiler.

Bu sırada birdenbire kulak tırmalayıcı bir uluma duyuldu:

— Uahu... ahua... huuu... ha... ha... haa!...

Tayyareci titriyen dudaklarını sıkarak kendini zorladıktan sonra sesin geldiğini sandığı kapıya saldırıp ardına kadar açtı: Stil mobilyalarla döşenmiş geniş bir salon!.. Fakat içeride kimseyi göremedi. Göremedi ama içinden bir ses: «Burada bir insan var!» diyordu. Bir, iki adım atıp, sağdaki şömineye doğrulunca, şöminenin içinde çömelmiş ve elleriyle yüzünü kapatmış bir insan görmesin mi?, Simpson:

— Hiş!.. Çıksanıza ortaya!.. Nedir bu oyun?..

Dedi. Fakat cevap yok!

Birden kapının dışından gittikçe yaklaşan adım sesleri aksetti: «Tak! Tak! Tak!»

Simpson, etrafına bakındı. Geride ağır perdelerle ayrılmış bir bölme görerek bir, iki adımda oraya sıçrayıp perdelerin arkasına sinecek oldu. Lâkin perdenin ardında gözleri faltaşları gibi açılmış beyazlı bir kadın hayaletinin baktığını görünce tüyleri diken diken oldu. Kadın, yavaş yavaş zayıf elini ağzına götürüyor ve parmağıyla: «Sus!» işareti yapıyordu. Simpson, süratle bölmenin derinliğine dalıp saklanacak bir yer aradı. Bu sırada salonun kapısı da açılmış adım sesleri içeri girmişti. Tayyareci solda gördüğü büyük bir dolabın kapağını açtı. Tam içine gireceği sırada dehşet içinde durdu. Orada iskelet kadar zayıf bir hayalet vardı. Çukurlarına kaçmış iri gözlerle kendisini süzüyor ve parmağını ağzına götürmüştü: «Sus!» işareti yapıyordu.

Birdenbire salonda yeniden bir uluma çınladı:

— Uuuuaa... uuuuaa... ma ma ma...

Bir şey düşmüş gibi bir patırdı da duyuldu.

Simpsonun sinirleri artık dayanamaz bir hale gelmişti. Salondan dışarıya nasıl fırladı, koridorda nasıl koştu ve merdivenlerden paldır küldür nasıl inip kendini bu korkunç şatodan bahçeye attı, kendisi de bilmiyordu.

Kapıcı kulübesine geldiği zaman, kulübenin önünde hayretle kendisini süzen bir ihtiyar gördü. Kısaca başından geçenleri adama anlattı ve bu şatodaki hayaletlerin, nenin nesi olduklarını sordu. Kapıcı gevrek gevrek güldü:

— Burası anadan doğma dilsiz ve sağır için bir barınaktır bayım... Tam yirmi beş sağır ve dilsizimiz var burada... Bugün tatil olduğu için hademelerden kimseyi göremediniz... Dilsizlerimiz, tatil günlerini saklambaç oynuyarak geçirirler. Her biri bir tarafa saklanır, biri de ebe olup onları arar. Bulunca pek sevinir ve kahkahaları basarlar... Dilsiz oldukları için kahkahaları size uluma gibi gelmiş... Söylediklerinizi tabii duymuyorlar. Zavallıların yanlarında top patlatırsanız duyacakları yok.

Tam dolaba gireceği sırada orada da iskelet kadar zayıf bir hayalet görünce durdu.

Mister Mateus Simpson'un başından geçen müthiş macerayı anlatmadan önce bu zatın, İkinci Dünya Harbinde İngiliz hava kuvvetlerinin en acar pilotlarından biri olduğunu da söylemeliyim. Gayet soğukkanlı, heyecanlanmaz, kılı kıpırdamaz; yer yerinden oynasa vız gelir bir adamdı.

Gegen sonbaharda eski model küçük yarış otomobilini İngiltereden Fransaya naklettirerek, bindi ve Cenup Fransada Tulon civarında oturan bir arkadaşını ziyarete gitti.

Bu seyahatinin son günüydi. Karanlık ve bulutlu bir gündü ve soğuk bir Mistral rüzgârı esip duruyordu. Simpson, Marsilyada öğle yemeğini yedikten sonra otomobiline atlayıp yola koyuldu. Bu yol, yükselip dağlar arasından geçiyor, sonra tekrar kıyıya iniyor ve yeniden şimale yönelerek dağlara tırmanıyordu. Motor, sert yamaçları tırmana tırmana bir hayli zorlanıyordu. İlerledikçe yol tenhalamış, ağaçlar seyrelmış, tek tük zeytinliklerden gayri bir şey görülmez olmuştu. Bir ara Simpson, yanık bir lâstik kokusu sezer gibi oldu. Fakat motorda bir aksaklık görmediği için alırmadı. Durdurduğu arabayı tekrar hareket ettirmek için gaz bastı. Lâkin motor çekmiyordu. Yine arabadan indi. Bir de radyatöre baktı, ki içinde bir dirhem su kalmamış... Sabık pilot, âdeti olduğu üzere sunturlu bir küfür sa-

vurduktan sonra etrafına bakındı. İn, cin top oynuyordu. Görünürde ne ev vardı, ne de insan!.

Otomobili olduğu yerde bırakıp su istiyecek bir yer bulmak için yola koyuldu. On beş dakika kadar yürüdüğü halde hiçbir şey göremeyip fena halde sinirlenmeğe başlamıştı, ki birdenbire bir yamaçta, selviller arasında yükselen birtakım kuleler seğer gibi oldu. Her halde Fransada yer yer görünen tarihi şatolardan biriydi bu... Hızla oraya yöneldiği vakit, şato bahçesinin demir kapısının açık olduğunu farkettiler. Kapının ardındaki kapıcı kulübesinin pencerelerindeki perdeler, içeride insan oturmakta olduğunu belirtiyordu ama, bu esnada kimse bulunmuyordu. Mister Simpson, burada oyalanmaktansa, hava kararmadan su bulup yola koyulmağı düşünerek, dosdoğru bahçenin çakıllı yollarında yürüyüp karanlık suratlı şato binasına yönelmeği tercih etti. Oraya varınca da kapının kenarında asılı duran tokmağı çekip çingırağı çaldı. Bina'nın içi çingırak gürültüsüyle doldu ama boşuna... Ne gelen oldu, ne giden!.. Bunun gören Simpson, kapının tokmağını çevirip açmayı deneyince, bir de baktı ki kanat kolayca açılıveriyor...

Simpson bağırdı: — Heyy!.. diye bağırdı. Kimse yok mu?..

Yüksek tavanlı holde bu bağırtının aksı sadası, uzun uzun çınlandı. Fakat cevap veren olmadı. Bunun üzerine ziyaretçi, ilk rastladığı kapıyı açtı. Burası bir kütüphane-

yor gibiydi. Simpson:

— Heyyy!.. dedi.
Cevap yok. Yine bağırdı:
— Heyyy bayım!..

Pencereler, sesin gürültüsünden zangırdadı ama ihtiyar yine cevap vermeyince Simpson: «Galiba ölmüş!» diye düşünmekten kendini alamadı. Ve hemen kütüphaneden dışarı çıktı. Tam bu esnada yukarıdan muntazam fasılalarla «Tak! Tak! Tak!» diye bir ses geldiğini duydu. Bu, yukarıdaki taş koridorda yürüyen bir insanın adım seslerinden başka bir şey olamazdı. Simpson:

— Heyy!.. Yukarıdaki!.. diye seslendi.

Fakat cevap alamadı. «Tak! Tak! Tak!» adım sesleri devam etti ve bir kapı «Güm!» diye kapandı. Tayyareci, bütün hızıyla merdivenleri tırmanarak yukarı katın koridoruna çıktı. Bu koridora birbirine benzer bir sıra kapı açıyordu. Simpson, lâalet-tayin bir kapının tokmağını çevirip girdi. Pencerede ak saçlı, zayıf bir adam duruyor, sırtındaki ciüppemsi palto iskelet omuzlarından aşağı sarkmışa benziyordu. İngiliz:

— Affedersiniz, burası neresi Al-lahşakınıza?.. diye sordu.

Fakat loş karanlıkta kimseden cevap alamadı.

Ne kadar soğukkanlı olursa olsun, birdenbire sırtından buz gibi terler boşandığını hissetti. Kapıyı çekip hemen bu odadan çıktı. Tam

Ölüm

TİMARHANESİ

Yazan: Edvard Brooker

Çevirenler: İ ve T. Karamahmut

Smit cevap verdi:
— Onu da ben söyleyeyim. Neyin nesi olduğunu bilmediğim Erik isminde bir çocuk gelip beni kurtarmıştı. Bu çocuğu polise mi yoksa çeteye mi mensup olduğunu da bir türlü anlamadım.

Ve Smit ilâve etti:

— Ben bu işleri anladım ama o Erik denen çocuk hep aklıma karıştıyordu. Onun da bu çete ile alakası vardır her halde...

Palmer bu sözlerle şöyle cevap verdi:

— Ne çetendir, ne de polisten...

— Peki neyin nesiydi öyleyse?

— Erik Standard gazetesinin en genç muhabiridir.

— Vayy! Demek gazetede aleyhimde çıkan yazıları da o yazmış öyleyse!

— Ne dersiniz deyin ama her halde yalan da yazmadı ya!...

Smit kızarak kekeledi:

— Evet... Evet!.. Maalesef öyle!.. Acaba babasının da kim olduğunu biliyor musunuz? Her şeyi bildiğini iddia eden ukalâ bir babası varmış da...

Palmer gülerken cevap verdi:

— Erik benim oğlumdur Mister Smit!..

Muavin Smit, üstüste kırdığı potlardan utanıp susmuştu. Müfettiş Palmer de mevzuu değiştirmek için Butler'e döndü ve:

— Devam edin! dedi.

Haydut sakın görünüyordu:

— Eğer bir şey sormak istiyorsanız?..

— Mistres, Turner'i kimin öldürdüğünü öğrenmek isterim.

— Bu işi Rovson yapmıştı. Zira bu hastabakıcı boyuna bizi gözetleyip duruyordu.

Smit kendine hâkim olamadı:

— Vay namussuz herif!.. dedi. Ne de güzel deli rolü oynuyordu. Onun durmadan Lor Lor diye sayıkladığını gördükçe zırdeli diye acıyordum. Bir de benim sahte Holmes'ten şüphelenmeme çalışırdı.

Butler cevap verdi:

— Evet!.. o Şerlok Holmes adı altında saklanan deliden biz de şüphe ediyorduk! Kim olduğunu öğrenmek istemiştik!

XV

Canlı hatıralarını toplamak ister gibi sigarasından derin bir nefes çekerek üfürdü.

Smit, hasıl olan sessizlikten istifade ederek bazı meraklarını tatmin için Palmer'e:

— Mister Palmer, dedi. Siz o höcereden nasıl çıkabildiniz?..

— İyi ama Smit, Erik'in benim oğlum olduğunu öğrendikten sonra artık bu işin zorluğu kalır mı? Onun yardımı ile geceleri veya her hangi arzu ettiğim zaman da höcereden çıkabiliyordum. Profesör Korney'in İngiltere dahilinde bir turneye çıkmış olduğunu da Erik'ten öğrendim. Bir arkadaş da Londra'dan Dr. Pakman'a telgraf çekip Korney'in geleceğini bildirdi. Bu suretle hastahane gayet rahat dolaşmanın çaresini bulmuş oldum.

Smit bu işte kendisinin haydutları şaşırtmak için bir koz olarak kullanılmış olduğunu şimdi anlıyordu. Kendi harıl harıl tahkikat yaparken, beri yanda Palmer de rahat

rahat ve kimsede şüphe uyandırmadan esrarı çözmüştü. Ama muavin hüsnüniyetle çalıştığından emindi. Bundan dolayı içi rahatı. Hem netice itibarıyla bu işin hallinde yine büyük bir rol oynamış olmuyor muydu?

Butler aynı sakin sesle devam etti.

— Bizim maksadımız buradan uzaklaşmaktır. Muavin Smit'ten başka birisi tarafından takip edildiğimizin farkında olmadığımız için Ellen tarafından hazırlanmış olan firar planını tatbika hazırlanıyorduk. Fakat aramızda bir anlaşmazlık oldu. Barret tehlikenin yakın olduğunu iddia ederek bizden ayrılmak istedi. Felâketimize sebep olan hâdise de bu oldu. Ve Mister Palmer'in geceleri ortalığı kollaması işimizi bozdu.

ondan kurtulmaya karar verdim. Bizden ayrılmak isteyen bir insan bizi ele vermekten çekinmezdi. Neron'un onun peşine taktım. Ve Barret'in kirli çamaşır sepeti içinde kaçmak kararını öğrendim. Ona göre tertibat aldım. O gün de siz beni ziyarete gelmiştiniz Mister Palmer. Fakat benim aklım dışarıda idi. Nihayet her şey hazırladığım ve tasarladığım gibi oldu. Danton dışarıda ihtilâl çıkardı. Ve kirli çamaşır sepeti içinde firar eden hain de cezasını buldu.

Smit bilgichlik etmekten kendini alamadı.

— Yani o sırada yanınızdan ayrılmış olan Profesör Korney'in yokluğundan istifade ile ateş ederek hâdiseyi temizlediniz.

— Hayır üstadım!.. Siz bu işleri hâlâ kendi gözlüğünüzle görüyorsunuz. Onu temizliyen Danton'dur.

— O da mı sizin çetedeni? O olsun sahiden deli değil miydi?

— Hayır üstadım kendisi benim sağ kolum diyebileceğim çok zeki bir arkadaştı.

— Aman Allahım sen aklımı mu-

Canlı hatıralarını toplamak ister gib bir müddet durop devam etti.

Bu esnada Smit söze karışarak:

— Sifonlar neydi peki? diye sordu.

— Londra'da Ferguson isminde kimyager bir arkadaş vardı. Onun icadı olan bir gazı kullanarak kurtulmamız mutlakti. Fakat Barret bu keşiften sırf kendisi istifade etmek istedi ve hastahane birkaç defa rastlamış olduğu bir sütçü çırağına Londra'ya gidecek telgrafi çekti. Bunu da bize sonradan haber verdi. Bu şekil hiç hoşuma gitmedi. Barret ile atıştık. Bunun üzerine ben

hafaza buyurdum. Bunları geçelim. Zira biraz daha incelersek timarhane benden başka sahici deli kalmıyacak!.. Ya sifonlar meselesi?

— Barret çocukla gönderdiği telgrafın müsveddesini cebinde saklamıştı.

Smit tasdik etti:

— Ben zaten üzerinde buldum.

— Şişeler gelince elinize geçecektir diye fena halde telaştaydık. Nihayet Ellen şişeleri odanızda görmüş. Haber verdi. Bunun üzerine

biz de pundunu getirip şişeleri elimize geçirdik!..

Smit, müfettişe dönmüştü:

— Ya Erik neden bunları size haber vermiyordu. Mister Palmer?

— Benden öyle emir almıştı. Çetenin şişeleri nasıl kullanacağını merak ediyordum. Bu suretle oğlum çetenin kininden de korumuş oluyordum...

Butler, Palmer'in işaretleri üzerine hikâyesine devam etti:

— Polisleri sifonlardaki ilâçla uyutmak zor bir şey olmadı. Tam kaçacağımız duvara geldiğimiz vakit karşımızda profesörün, yani sizin hayalinizi gördük. O zaman fena yakalanmış olduğumuzu anladım. Yapılacak tek bir şey kalıyordu. Sizi de temizlemek.

Odada bir sessizlik oldu. Herkes susuyordu.

Palmer yerinden kalkarak iri ellerini canının omuzuna koydu:

— Bu itiraflar, dedi, aramızda kalacak. Son sözü adalet söyleyecektir Butler!..

Hafife koridorda duran memurları çağırdı. Butler hiç mukavemet göstermeden onların arasında ilerledi. Kapiya gelince durdu. İçeriye son bir defa daha baktı... Sonra tekrar yoluna devam etti.

XIV

Müfettiş, Palmer'in elini hareketle sıkarak:

— Aziz dostum, dedi, Artık benim için sizden müsaade almaktan başka yapılacak iş kalmadı.

Smit, siz de gelin çok istifadeli şeyler görüreceğiz.

— Başüstüne şef.

Smit, sefi takiben çıkmak isteyince, Palmer itiraz kabul etmez bir sesle:

— Biraz durun muavin, dedi. Size ihtiyacım var. Artık meselenin aydınlanacak bir tarafı kalmadı değil mi? Her şey yolunda gitti!..

— Şey evet... Her şey yolunda gitti. Fakat ben...

— Ne o canınızı sıkacak bir şey mi oldu?

— Smit, mahcup, söylendi:

— Bu beceriksizliğimden sonra daha fazla bu meslekte kalabileceğimi ümit ediyorum musunuz üstat? Bu benim meslek hayatımın sonudur. Bu iş için kabiliyetli olmadığımı artık anlamış bulunuyorum.

— Yok canım. Sizin değeriniz bize malûm...

— Teşekkür ederim Mister Palmer çok nazıksınız fakat...

Smit, ilk gece Butler'in saklanmış olduğu kapının perdelerinin arkasında bir şeyin kimıldadığını görerek ürperdi ve süratle tabancasını çekip haykırdı:

— Hey kim var orada? Canına kıymamı istemezsen kıpırdanma...

Palmer tabancasını çekerek:

— Çık oradan! diye bağırdı.

İkisi de perdeye bakiyorlardı. Yavaş, yavaş aralanan perdenin arkasından Erik'in çıktığını gören Smit, ümitsiz bir halde:

— Hay gidi velet... Şey pardon... Mister Erik... diye kekeledi.

Palmer kahkahalarla gülüyordu.

Muavin, delikanlıya burada niçin bulunduğunu sordu. O sanki muavinin az evvel söyledikleri hakkında fikrini sormuş olduğunu kabul ederek:

— Doğru, dedi. Doğru Mister Smit. Bu meslekten ayrılmamanız fikrine iştirak eder ve bunun mükemmel bir fikir olduğunu tasdik ederim. Burada bulunmam ise sırf meslek icabı. Malûm ya polisler, gazetecilere havadis vermezler. Binaenaleyh biz de havadis kendimiz topluyoruz. Şayet taze havadis isterseniz Standard gazetesini takip edin. Orada bu meseleye dair bir yazı serisi yazacağım.

Smit susmuş ve suratı fena halde asılmıştı.

S O N

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yazan: A. B. Cangil

Akşam yine kahvede oturmuş sohbet ediyorlardı. Her akşam böyleydi bu... Ve her akşam tatlı bir bahis tutururlardı. Eski hâkimlerden olan avukat:

— Eski dolandırıcılar da kalmadı artık!, diye mübahaseye katıldı. Şimdiki dolandırıcılık işlerinde ne zekâ var, ne de incelik... Eskiden insanı dolandırırıldardı ama öyle kurnazca yaparlardı, ki hani, soyulanın bile parmak ısırıp helâl edesi gelirdi...

Arkadaşları sustular. Yandaki masadan temiz giyimli, kibar tavırlı, sevimli bir genç söze karıştı:

— Bendeniz, sizinle aynı fikirde değilim beyefendi! Bahsettiğiniz zeki dolandırıcılar, bugün de bol bol var... İsterseniz isbat edebilirim!

Avukatla arkadaşları, delikanlıdan yana baktılar. Avukat:

— Benim ne mi çarpacakmışınız? Zengin değilim!, dedi. Fakat bizim eczacıbaşıya diyeceğim yok...

Yanında oturan eczacı Arifi gösteriyordu. Genç adam, gösterilen eczacıya döndü:

— Sizinle elli lirasına iddiaya girişelim!. İki saate kadar hanımının zini inci gerdanlığını buraya getireceğim!

Eczacı, zenginliğinden bahsedildiği vakit terslenirdi. Yine suratı astı:

— Benim evli olduğumu ve karımın bir inci gerdanlığı bulunduğunu ne biliyorsunuz delikanlı?

Genç adam, cevap yerine, eczacının elindeki nişan yüzüğünü gösterdikten sonra:

— Zengin olduğunuza göre haremizin bir inci gerdanlığı buluncasını da tabii addediyorum!, dedi. Eczacı reddedecek oldu:

— Ben ne böyle iddialara gireyim, ne de soğuk şakalardan hoşlanırım!

Ve lâkin bu sefer arkadaşları, oyun bozanlık ettiği için âdeta çıkışıp ayıpladılar. Münakaşa bes, on dakika sürdü. Nihayet Arif Bey boyun bükmeğe mecbur kaldı. Delikanlıya döndü:

— Pekâlâ!, Fakat size bir şey söyleyeyim. Eğer ilk katta, hemen merdivenin karşısına gelen odaya girerseniz bozunuz... Orası karımın yatak odasıdır. Üstelik karım, mücevherlerini yatak odasında saklamaz da...

Saat tam ondu, Delikanlı ayağa kalkıp kahveden çıkarken:

— En geç on ikiye kadar inci gerdanlıkla buradayım!, dedi.

Kahvede kalanlar, heyecanla işin münakaşasına giriştikleri sırada genç adam da dosdoğru az ötedeki yeşil sahaya kadar uzanmış, oradaki sıralardan birinin üstüne oturmuş ve tepesindeki elektrik lâmbasının ışığında gazetesini okumağa dalmıştı.

Saat on bir olunca gazetesini katlayarak ayağa kalkan delikanlı, tekrar kahveye yöneldi. Gidip soluk soluğa kendisini bekleyenlerin masasına oturdu. Eczacıya döndü:

— İddiayı kaybettim! dedi. Bütün evi aradım, lâkin mücevher namına bir şey bulamadım. Tabii hanımının yatak odasına bakmadım... çünkü şart koştunuz!.

Eczacı Arif, mağrur bir eda ile gülümsedi:

— Ya azizim, bir de zekâdan bahsediyorsunuz... Daha işin başında benim sözlerime kanarsanız bu meslekte istikbaliniz olamayacağına kalıbımı basarım... Karımın mücevherleri, yatak odasında, aynanın yanındaki dolabın gözünde durur.

İhtiyar avukat söze katıldı:

— Vakıa cesaretinize diyeceğim yok ama delikanlı... Kâfi derecede kurnaz olmadığınız, eczacının sözüne kanmanızdan belli...

Delikanlı cevap vermeden cebinden bir elli liralık çıkarıp eczacıbaşıya uzattı:

— Kazandığınız iddianın mükâfatı!.. Buyurunuz!.

Ve kalkıp, hazırını nezaketle selâmıyarak çekip gitti.

Eczacının masasındakiler, delikanlının arkasından bakıp bir müddet sessiz kalakaldılar. Sonra avukat:

— Biçarenin elli lira harcıyacağı varmış!. dedi. Haydi bakalım Arif Bey... Ismarla gazozları!

Bir yandan gazozlar içilirken, öteki yandan da işin münakaşası ediliyordu. Bir takımı:

— Ne yapmış, çocuğa yatak odasına girmeye menetti... Böyle iddia olur mu?.. diyorlardı.

Bir takımı da:

— Hem de pek kaba muamele etti gence!, diye söyleniyorlardı.

Saat on ikiye yaklaşıyordu. Artık nerdeyse kalkacaklardı...

Birdenbire kapının şiddetle açıldığı ve içeriye, mantosuna bürünüp başına bir örtü örtmüş bir hanımın rüzgâr gibi girdiği görüldü. Gözleri hemen Arif Beyin bulunduğu masaya ilişti. Soluk soluğa:

— Allaha şükür kendine gelmişsin!. diye söylendi. Ben de bir felâket oldu sandım!

Kadıncağız okadar heyecan içindeydi ki bütün kahve halkı ayaklanmıştı. Avukat:

— Arif Beye bir şey olmadı ki hanımefendi... Nedir bu telâşınız? diyecek oldu.

Kadın dert yandı:

— Telâşım nedir olur mu? Birdenbire üstüne fenalık gelmiş, yere yıkılmış dediler... Ben de hemen sırtıma mantomu alıp koştum.

— Kim söyledi size bunu?

— Kim olacak?.. Sizin gönderdiğiniz gençten, temiz giyimli bir adam söyledi...

Avukat:

— Bunu anlıyamadım işte!, dedi. Nasıl oldu bu iş?

Kadın anlattı:

— Uyumuştum... Birdenbire kapının acele acele çalındığını duydum. İndim aşağıya... Baktım gençten birisi: «Arif Beye fenalık geldi. Yere yıkıldı. Sizin gelmeniz lâzımmış, beni yolladılar!» dedi. Nasıl koşup geldiğimi ben bilirim...

Eczacı, birdenbire telâşlandı:

— Peki bu haberi veren genç nerede?..

— Onu bizim evin taşlığında bıraktım.

Kahvehaneden öyle hızlı fırladı-

Sinema

Ginger Dogers

Hayatı:

Amerikanın Ford Worth şehrinde bir zamanlar on dört yaşında kızla çalan kahverengi saçlı, mavi gözlü bir kız vardı. Bu kız o devirde çok moda olan Charleston isimli bir dans için deli oluyordu. Ve Charleston'da okadar ustaydı ki doğup büyüdüğü şehirdeki bütün dans müsabakalarında birinci gelirdi. En nihayet bütün Texas eyaletini içine aln büyük charleston müabakasına iştirak etti ve birinci geldi. Böylelikle asıl adı Virginia Katherine McMath olan genç kız Ginger Rogers. Müstear ismi altında sahneye intisap etti.

Yanına kırmızı saçlı bir kız ve delikanlı daha alarak iki sene vodvil sahnelerinde dolaştı ve büyük bir şöret edindi.

O sırada Paramount stüdyosu New York'da da film çeviriyordu. Ginger tecrübe edilmek için gündüzleri burada figüranlık etmeğe başladı.

Filmleri

En nihayet ısrarların cazibesine dayanamıyan Ginger sahneyi terkederek Hollywood'a gitti. İlk önce ufak tefek filmlerde ve komik şortlarda oynadı. En nihayet Fred Astaire'in Partöneri seçilince böyle filmlere ebediyen veda etti ve Hollywood'un birinci sınıf isimleri arasına karıştı.

Herkes Ginger Rogers'i sadece bir dansöz olarak tanıyordu. Fakat o drama da meraklıydı. Ve danssız filmlerde oynamak için can atıyordu.

En nihayet Joel Mc Crea ile birlikte Primrose Path-Güller ve Dikenler'i çevirerek böyle danssız filmlerde de oynayacağını isbat etti. 1940'da Kitty Foyle - Bir Daktilo'nun Romanı filmideki daktilo kız rolüyle Akademi mükâfatı kazandı. Son filmi Cornel Wilde ile birlikte çevirdiği «It Had To Be You - Senin Olmam Lâzımdı» isimli romantik komedidir.

Aşkları

Ginger Rogers'in en büyük aşkı, 1943'de evlendiği kocası Jack Briggs'e karşı duyduğu aşktır. Karı koia Hollywood'un en mes'ut çiftlerinden birini teşkil ediyorlar.

Hususiyetleri

Ginger Hollywood'un müstesna kabiliyetlerinde biridir. Yüzü tam manasıyla güzel olmamakla beraber çok cazip ve çekici, vücudu ise kusursuz denecek kadar mehvundur.

lar, ki tarif edilemez. Eve vardıkları vakit kapı hâlâ aralıktı. Dosdoğru yatak odasına doluştular. Dolap açılmış, çekmece tamamen boşaltılmış ve tuvalet masasının üstündeki kâğıtta da şunlar yazıyordu: «Bu mektubu okuduğunuz sırada saat on iki olmuş olacaktı. Za-

ten ben de iddiamı iki saate kadar kazanacağımı söylemişim. Böylece size, günümüzde de gayet zeki hırslılar bulunduğunu isbat etmiş, davayı kazanmış oluyorum. Vermiş olduğum elli liralığın sahte olduğunu tahmin edeceğinizi ferasetinizden beklerim! Hoşça kalınız!»

ÖLÜM GEMİSİ

Nakleden:
Oğuz TURGUT

Tiryeste limanına bağlı «Vila» gemisi, 1893 senesi 4 Eylülünde Montevideo körfezinden hareket etmişti. Bu tekne, üç direkli, büyük bir yelkenliydi. Geminin vukuat defterinden şunları öğreniyoruz:

Teknenin yükü, hayvan kemikleri ve New-York'a götürülecekti. Suvarisi, kaptanı Gido Busanik'di ve yirmi yaşındaki kızı Margerita'yı da bu seferki yolculukta tekneye misafir almıştı. Geminin serdümeni, Şimal Almanyalı Georg Vegsteter adlı bir delikanlydı.

Vila, 25 Eylülde Guyana kıyısındaki Oranj burnunu geçti. Fakat bu geçişten sonra o zamana kadar pek güzel emiş olan poyraz, ümitler hilafına birdenbire kesilerek hava durgunlaştı ve tekne buralarda pek nadir rastlanan hareketsiz bir denizde gayet yavaş yol almaya başladı.

Hava günden güne sıcaklaşıyor, yelkenler, serenlerde buruş buruş sallanıyordu ve en ufak bir hava hareketi bile sezilmiyordu.

Serdümen Vegsteter bir gün, avucunun içinde tuttuğu ufak bir kurtu kaptana göstererek:

— Sabahtan beri gördüğüm kurtların üçüncüsü bu! dedi. Bu kurtlar da nereden geliyor acaba?

Kaptanın alnı endişe ile kırıştı: — Galiba kemikler kurtlanmış!

kemiklerin içlerindeki yumurtalardan çıktı...

Dedi ve gemide yiyecek namına ne varsa, un çuvallarının ve kuru etlerin hepsinin, halatlarla güverteye asılması emrini verdi.

14 Ekimde gemi, bugün San Salvador adını almış olan Vatlings adaları hizasına ulaşabilmişti. Vegsteter, Margerita ile birlikte harita odasına girmiş, genç kıza, harita üstünde Sargaso denizinin takribi hudutlarını gösteriyordu.

Margerita'nın birden, dehşetle irkildiği görüldü. Haritanın üstünde ufak bir böcek görmüştü. Acayip bir şekilde yürüyen bu böcek, kuyruğunu havaya kaldırmıştı.

Serdümen:

— Akrep! diye bağırdı.

Ve bir cetvel alıp akrebi hemen eziverdi.

Ertesi gün, güvertenin her yanını istila etmiş olan akrep yavrularını kürekle süpürüp atmak icap etti. Fakat 20 Ekim günü artık Vila tayfaları, güvertenin ancak muayyen yerlerinde barınabilir oldular. Artık güvertenin durup dinlenmeden deniz suyuyla yıkanması gerekiyordu. Yiyecekler, güverteye halatlara asılı sallanıyor ve kaptan Busanik'le Vegsteter nöbetleşe dü-

— Merak etme! Artık New Yorku filân düşündüğüm yok... Gemiye ilk Amerikan limanına yanas-tırmanın çaresine bakacağım! diye teselli ediyordu.

Artık elinde bir yelkenci ile dört tayfadan başka kimse kalmamıştı. Derhal işe koyularak tayfalara:

— Ambar kapaklarını açalım, kemikleri kürek kürek denize atmaya başlayalım! dedi. Anlaşılan bu kemikler, akrep yuvalarının yakınlarında depo edilmiş... Kemiklerin içinde kurtlar, yüz binlerce yumurtla bırakmış olmalı... Eğer kemikleri denize atarsak, akreplerle de başa çıkabiliriz... Asıl mesele, yeni akrep üremesine engel olmaktır...

Fakat ambar kapaklarını açınca korkunç bir manzara karşısında kaldılar. Geminin yükünün üst kısmı milyonlarca kurt tarafından örtülmüştü. Yüzlerce akrep, zincirler halinde güverteye hücum ediyordu. Yapılacak tek iş, kapakları derhal yine kapatmak ve hiçbir delik deşik bırakmamaktan ibaretti. Ve lâkin mümkün miydi bu? Hayvanlar yine birer çatlak, delik buluyor ve güverteye yayılıyorlardı.

Vegsteter, Margerita'yı kucağına alıp harita odasına götürerek harita masasının üstüne şilte yayıp yatırdı. Sonra oraya bir miktar yiyecek de yığdı. Burası yüksekte olduğu için şimdiye kadar akrepler pek tir-

manamamışlardı.

Akrep belâsı yetmiyormuş gibi bir de geceleyin deniz kabarmış, hava sertleşmeğe başlamış mı? Vegsteter ertesi sabah bir, iki yelken açmaya niyetlendiği vakit, adamlarının ikisinin daha akrep hücumuna uğrayıp çıldırarak kendilerini denize atmış olduklarını öğrendi. Yelkenciyle, gemi muşosu da kamaramada ölü bulundu.

Artık gemide Vegsteter'le Margerita'dan başka kimseler kalmamıştı. Zavallı serdümen, akrep sokmasına karşı ellerine ve ayaklarına bezden sargılar sararak yelkenlerin hepsini bağlamaya uğraştı. Vila, kuzey doğu geçidinde, yavaş yavaş cereyanlarla batıya doğru sürüklenmeğe başladı. Margerita, durup dinlenmemesine, dümen dairesine hücumla çalışan akrepleri süpürüyordu. Vegsteter de harita odasında ufak bir ateş yakmış bulunuyordu. Birbirlerini sevdikleri çoktandır bilinen iki genç, geceleri, harita masasının üstünde sarılışp oturuyor, güverteye ayak atmaktan çekiniyorlardı. Serdümen bir ara, geminin iskele küpeştesine asılı kırmızı lâmbayı alıp harita odasına getirmişti ama onu da söndürmek zorunda kaldılar. Zira akrepler, kırmızı ışığa daha beter saldırır görünüyordular.

Vegsteter ertesi sabah kâbus gibi ağır bir uykudan uyanıp da sevgilisine eğildiği vakit genç kızın da geceleyin akrepler tarafından sokulup öldürülmüş olduğunu gördü.

Bahtsız serdümen Vila'nın son ölüsünü de gemi defterine kaydettikten sonra titreyen elleriyle şu notu ilâve eyledi: «Kayıklardan birine binip gemiden ayrılmama imkân yok. İki kayığımızın ikisi de haftalardır akrep dolu. Un çuvallarıyla pastirmalara akrepler üşüştü. Son defa mevki tayin ettim: 32 derece kuzey ve 70 derece batıda bulunuyorum.»

Bu, gemi defterindeki son satırlar oldu. Bir Amerikan vapuru Hattaral burnu civarında Vila'ya rastladığı vakit artık gemide hiçbir insan kalmamıştı. Fakat işin garibi, teknede bir tek akrep de görülmez olmuştu.

Bahtsız serdümen, ertesi sabah Margerita'nın ölüsünü koynuna bırakmak zorunda kaldı.

diye söylendi. Sakın Margerita'ya bahsetme!..

Bir, iki gün sonra ne kaptan, ne de serdümenin kurt meselesini bir sır olarak muhafaza etmelerine imkân kalmamış bulunuyordu. Binlerce kurt, bütün güverteye vıyır vıyır kaynaşıyor, bütün kamaralara giriyor, duvarlara, hattâ halatlara bile tırmanmış bulunuyordu.

Kaptan Busanik, günde birkaç defa tulumlarının çalıştırılmasını ve lâstik hortumlarla güvertenin yıkanmasını emretti. Ama faydası olmadı. Kurtlar günden güne şaşılacak derecede artıyordu. Kaptan:

— Bütün bu kurtlar, her halde

men tutuyorlardı. Geminin yalnız en alt yelkenleri açılmıştı ve tekne, hafif bir meltemle, kuzey batıya doğru yol alıyordu.

21 Ekim günü, ilk defa olmak üzere tayfalardan ikisi yüzlerce akrep tarafından sokulup öldürüldüler. Üç gün sonra iki kişi daha öldü. 25 Ekimde ser tayfa müthiş ızdıraplarla kıvrınarak can verdi ve 27 Ekimde de Kaptan Busanik'in cesedini dalgalara teslim etmek gerekti.

Serdümen Vegsteter, teessüründen hüngür hüngür ağlayan Margerita'yı kollarından tutuyor ve:

Keskin Zekâ

İki eski mektep arkadaşı, yıllarca sonra karşılaştılar. Sevinç içinde sarmaş dolaş oldular, birbirlerinden haber sordular. Baktılar ki evlenip çocuk sahibi olmuşlar, hattâ torunları bile olmuş... Birisi:

— Senin çocukların da, senin kadar çocukları var mı? diye sordu.

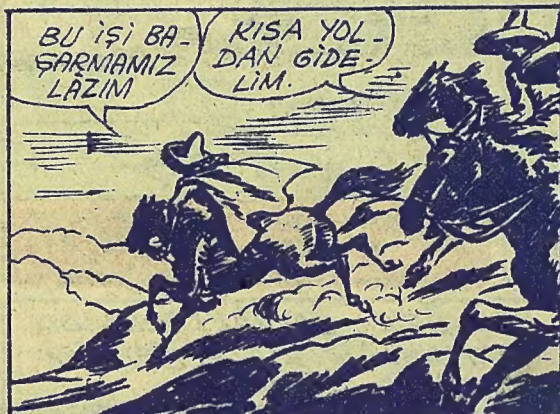
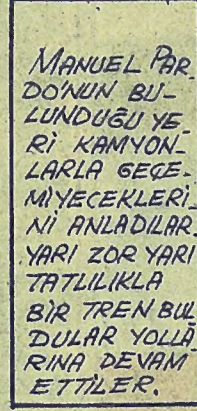
Arkadaşı ne cevap verse beğenirsiniz?..

— Ya!.. Ne sanıyorsun? dedi. Her bir oğlumun, kendi kardeşleri kadar çocuğu var.. Çocuklarım ve torunlarımla ben bir araya geldiğim zaman 50 kişi ediyoruz!..

Şimdi söyleyin bakalım keskin zekâlılar, bu adamın kaç oğlu ve her oğlunun kaç çocuğu var?..

Geçenki keskin zekâ bulmacasının çözüsü şöyleydi: Üç arkadaştan 50'er kilo gelen ikisi, sandala binip karşıya geçtiler. Biri orada kaldı. Öteki, sandalı geri getirdi, kendisi çıktı. 100 kiloluk arkadan sandala binip karşı yakaya giderek sandaldan çıktı, yerine 50 kiloluk bindi ve sandalı geri getirdi. 50 kiloluk arkadaşını da aldı. Birlikte karşı yakaya geçtiler. Böylece hepsi suyu aşmış oldu.

Yarın GAZETECİ

BRİK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

BRİK, GİRİŞTİĞİ BU İŞTE EN FAZLA YARDIMI DOKUNAN KIZIL DERİLİ AKIĞÖZ DÜR.

İŞTE BU SIRTIN... DAN SÖRDÜĞÜNÜZ DE KILIKLAYI ÇALAN HİRSİZ. BRİK BU HİRSİZİ ARİYOR.

BRİK ÇALLANAN BEBESİN ARANMASINI SON RAYA BIRAKTI. JAN VE BİLGEN BA-BASI VE AR KADASLARI İLE KIZIL DERİLİLERİN YAŞAYIŞINI TETKİK İÇİN SEYA HATE ÇIKTI.

JAN! NANNİYE SÖYLE GELSİN. UÇAĞI O'DARE ETSİN. BENİM KARNİMİ ACIKTI.

SAKIN HA DELİLİK ETMEĞE KALKMA NANNİ. UÇAKTA ŞİM. DİYE KADAR HIÇ UÇMAMIŞKI KİŞİ VAR... MERAKLAN MA

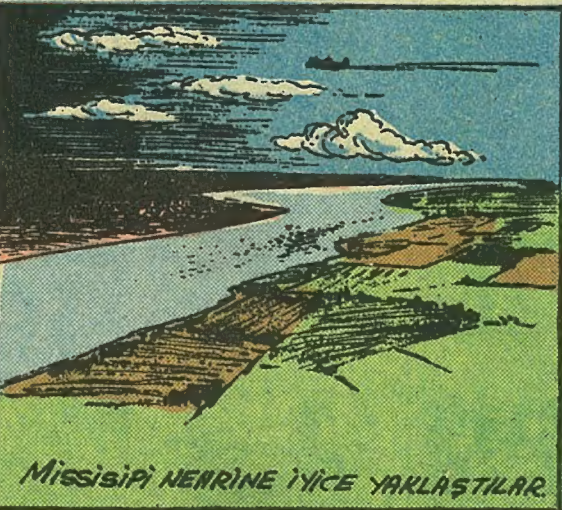
HELE ŞU BİZİM KIZIL DERİLİLERE BİR BAKAYIM NE ÄLEMDLER.. HIÇ SESLERİ ÇIKMIYOR BİZİM ANBAPLARIN..

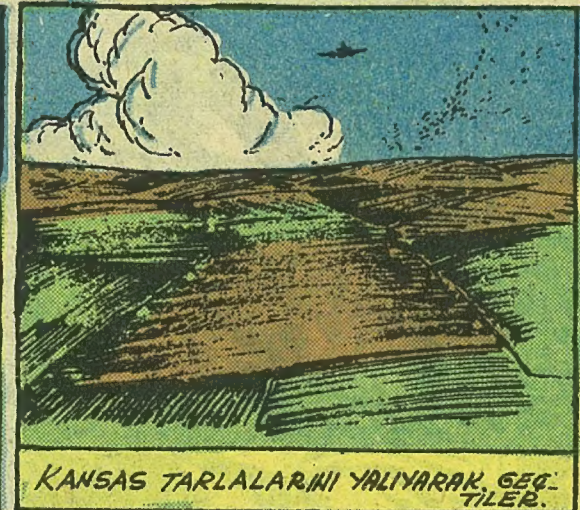
OLACAĞINA BAK... SIZMIŞLAR..

BRİK'İN UÇAĞI DERİN BİR UYKU.. YA DALMIŞ OLAN ŞEHİRLERİN ÜZERİNDE ALÇAKTAN UÇUYOR.

MISSİSİPİ NENRİNE İYİCE YAKLAŞTILAR.

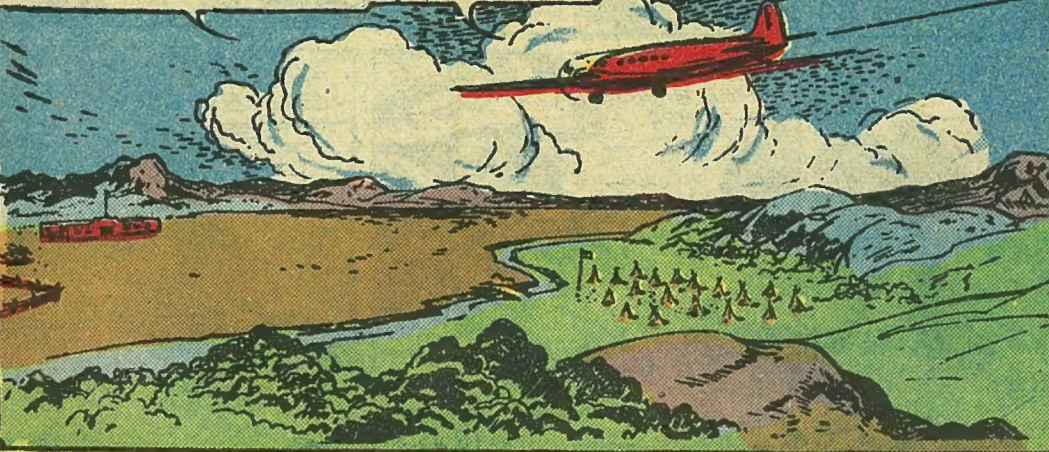
KANSAS TARLALARINI YALIYARAK GEÇTİLER.

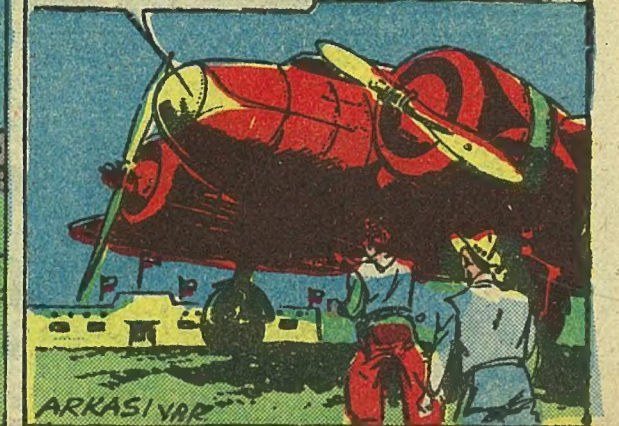
NIHAYET BATI AMERİKA OVASI NIN MUHTEŞEM MANZARASI BE-LİRDİ.

BAKIN ŞU GÖRÜNEN ÇADIRLAR KIZIL DERİLİ KAVAKLARIN OKULU.

BÜTÜN KIZIL DERİLİLERİN..

BAK BRİK.. BAYRAKLA DONATMIŞLAR. GELECEĞİMİZİ BİLİYORLAR MIYDI?

ARKASI VAR

YILAN

KADIN

18/35

BİR HAYLİ ŞEY ÖĞRENDİM DEĞİL Mİ?

ARTIK HAKKINDA ÖĞRENECEĞİN ŞEYLER BENİ HİÇ İLGİLENDİRİYOR. ARTIK SEN BENİM İÇİN BİR OLUDEN FARKLI DEĞİLSİN!

SABAH OLUNCA GİDO ERKENDEN KALKIP BARAJA İNER. MAKSADI OTOMOBİLİ HAZIRLAMAKTIR. HAVA KAPALI VE BULUTLUDUR. BU SİRADA PEPİNO İÇERİ GİRER...

HAREKET Mİ VAR EFENDİM? YARDIM EDEBİLİR MİYİM?

TEŞEKKÜR EDERİM PEPİNO. VENE- DİĞE GİDİYORUM.

PEKİ AMA NE ZAMAN DÖNECEKSİNİZ? BU AKŞAM MI?

BİLMİYORUM PEPİNO. BELKİ ARTIK HİÇ GERİ GELMİYECİM.

PEKİ AMA MATMAZELLER NE DERLER?

BENİ DİNLE BEPİNO! MATMAZEL VALLİYE HAREKET ET- TİGİMİ VE GERİ DÖNMİYECİMİ SÖYLERSİN.

(BİRLAHZA DÜŞÜNÜR) BENİM İÇİN ÜZÜLMESİN. ONA UZUN BİR MEKTUP YAZACAĞIM.

VALLİ BÜTÜN GECE GÖZÜNÜ KIRPMADI. HAREKET EDEN OTOMOBİLİN GÜRÜLTÜSÜ İLE DERHAL PENCE- REYE KOSTU.

ALLAHIM! GİDO GİTTİ!!

NE DE DİN?

BU SÖZLERİ İŞİ- TEN MARSELLA- DOĞRULDU...

GİDO... GİTTİ!! İÇİM- DEN BİR DA- HA GELMİYE- CERMİŞ GİBİ GELİYOR...

DÖNECEK. DÖNECEK BURADA ONU ÇER- BEDELEK KUDRETTİ BİRİSİ YAR. ONUN İÇİN DÖNECEK!

ARTIK TITAN YAYI SEVMİYORKU

SAYFAYI ÇEVİRİN

MARSELLA
VALLİNİN AR-
TIK ESKİ VAL-
Lİ OLMADIĞI-
NI VE KAFİ
TUTMASINI
ÖĞRENDİĞİNİ
ANLIYOR. GİDO
YA KARŞI O-
NU OLGUN-
LASTIRMIS-
TIR. LAKİN
MARSELLA
YENİ BİRTE-
SEBBÜSE
DAHA GİRİ-
ŞİYOR.

18/36

BAHSETTİĞİN TİTANYA DEĞİL, SENSİN VALLİ. BENİ
SAKIN TİTANYA İLE ÇEKİŞTİRMEĞE KALKMA SONRA
KOCASINI SEVDİĞİNİ SÖYLERİM HA!

SENDEN KORKMUYORUM
TİTANYA İLE KONUŞACAM

VALLİ RÜZGAR GİBİ TİTANYANIN ODASINA GİRER.

GİDONUN GİTTİĞİNİ BİLİ-
YORMUSUN? NEDEN
BIRAKTIN?

GİDO ÇOCUK DEĞİL, İSTEDİĞİNİ
YAPAR. BEN BUKADAR SAKINKEN
SEN NİYE
CIRPINIYOR-
SUN?

BANA HAYA-
TINI ALTÜST ETTİĞİMİZ İÇİN
BİR DAHA DÖNMİYECEK GİBİ
GELİYORDA.. ONDAN? FAKAT
ARANIZDA NE OLDU?
NEREYE GİTTİ?

VENEDİĞE. BOŞAN-
MAK İÇİN BİR AVU-
KATLA ANLAŞACAK!

PEKİ BUNA SEBEB
NE TİTANYA?

BENİ GLOKONUN
SEVGİLİSİ ZANNEDI-
YOR. BU GECE ANNE-
NİN ODASINA GİRDİM.
ODA ORADAMIS

O NE MÜTHİŞ ŞEY! GİDO SENİN
HAKKINDA BÖYLE BİR ŞEY DÜ-
ŞÜNEMEZ. SENDEN, GELİP
AF TALEP ETMESİ LAZIM.

SAHİNİ? ONU
KARARINDAN ÇAY-
DIRIP BURAYA GE-
TİRECEK BİR ÇARE
VARMİ?

VALLİ NİHAyet HAKİKATİ SEZEREK YÜZÜNDE
KATİ BİR İFADE İLE BAŞINI KALDIRIR.

NE YAPACAĞINI BEN
BİLİRİM TİTANYA ALLA-
HA ISMARLADIK!

SANA GÜLECEĞİM
GELİYOR VALLİ.

VALLİ ABLASINDAN
AYRILIR AYRILMAZ
AHİRA KOŞAR. ATI YAYLIYA KOŞARKEN YÜKSEK SESLE
SÖYLENİR.

BİRKAC SAAT İÇİNDE İSTASYONA VA-
RIRIM. ÖĞLEDEN SONRA VENEDİĞE İNERİM
ŞEHİRDEKİ BÜTÜN AVUKATLARA
TELEFON EDERİM.. GİDOYU BULUP
ONA HAKİKATİ SÖYLEMELİYİM. ONU
TİTANYAYA BERİ GETİRMELİYİM!

ARKASI VAR

SARI Çanta

Yazan: M. YAMAN

Kompartimana, girdiği zaman pencerenin önünde bir kişi vardı. Bavul yavrusu sarı el çantasını kendisi taşıyordu. Bu çanta pek ağırdı. İçindekilerin ağırlığı yüzünden hem kayışla, hem de çamaşır ipiyle, sımsıkı, bağlanmıştı. Hemen hemen, onunla aynı zamanda, iki delikanlı daha gelmiş, kapının önünde durarak yerleşmesini bekliyorlardı. Çantalı adam kendisini getiren hademeye teşekkür ederken:

— Direktöre söyle, merak etmesin, dedi.

O ağır çantayı yanına koymuştu. Ayrıca bir siyah çantası ve bir de sepeti vardı. Bitkin bir halde otururken karşısındaki yolcu sor-du:

— Ne tarafa yolculuk?

— İstanbula, dedi. Yanımda bir emanet var. Onu götürüyorum. Kıymetli bir şey.

— Yolların acemisi değilsiniz gibi geliyor bana.

— Evet, bizim şirketin müdürü altın meraklısıdır. Köylerden, elinde kalanlardan toplar. Ben onun veznedarıyım. Sadece bir, iki defa İstanbula gelir, bankadaki kiralık kasaya koyarım. Şimdi yine onun için gidiyorum.

Evvelki yolcu merakla sırtı çantaya yaslanmıştı. Öteki iki yolcu, dinlemiş görünüyorlardı. Tiren alabildiğine giderken veznedar gülüm-sedi:

— Altın milleti de ama ağır oluyor ha. Bakınız şu küçük çanta tamam otuz altı kilodan fazla geliyor. Çünkü içinde beş bin sarı altın vardır.

Yolcu şaşırıldı:
— Demek bu kadar tutuyor ha?

ÖRÜMCEK AĞI

Yazan:

Valentin Williams

Türkçeye çeviren:

Cemil Cahit Cem

Gelecek sayıda
Başlıyoruz!

Amerikalı bir diplomatı kaçıran, müthiş ve gayet cüretkâr bir Alman casus çetesine ve Nazi Gestaposuna karşı koymağa çalışan bir avuç kahramanın müthiş hikâyesi. Zengin ve şımarık bir Amerikan dilberinin aşkının, eğlenceli romanı!

Son derece merak ve heyecanla takip edeceğimiz bu macerayı hararetle tavsiye ederiz.

Veznedar keyiflendi:
— Nasıl tutmaz. Bir altın lira tamam yedi gram ve iki yüz on altı miligramdır. Bin tanesi yedi kilo iki yüz on altı gram yapar. Beş bin tanesi de dediğim kadar tutar. İnanmazsanız hesap yapınız.

İki gençten kalın enselisi:
— İnanmıyacak ne var, dedi. Hesap meydanda. Beş bin altın da bugünkü piyasaya göre iki yüz bin lira demektir. Fakat siz böyle bir parayı yanınızda taşımasanız daha iyi olmaz mı?

Veznedar:

— Bu da bir iş, dedi. Memur demek emir kulu demektir. Çok gü-kür şimdiye kadar kimseye kap-turmadım.

Sustular. Hepsini bir gazeteye dal-dı. İki yolcu bir türlü rahat edemi-yordu. Hele vakit geçtikçe, vezne-darın bırakıp koridora çıkması, pencereden bakması, sık sık resto-rana gidip kahve içmesi sinirine dokunuyordu.

Hele Eskişehir'e vardıkları zaman bir salep içmek için inip de biraz sonra veznedarı yanında görmek adamcağızı çıldırtacaktı. Duramadı. Salebini yarım bırakarak vagona koştu. Kompartimana girdi. Bir de ne görsün? Ne o iki yolcu var, ne de sarı çanta!

Üstelik vagona yalnız bulundu-ğu için, çantayı kendisinin çaldığı-nı düşünüp yakasına sarılacaklar, diye buram buram ter dökmeye, kendi kendine ayılıp bayılmağa baş-ladı.

Veznedar içeriye girdiği zaman onu bu halde buldu. Yolcu dili do-laşarak:

— Çanta, altınlar, diye iniliyordu.

Veznedar sarı çantayı yerinde göremeyince şöyle bagaj filelerine doğru baktı. Yüzünü tekrar yolcuya çevirdi:

— Nene var?

Öteki divanê oluyordu:

— Çanta, sarı çanta. Altınlar!...

Veznedar kaşlarını çatı:

— Anladık, sarı çantayı o iki sa-sabıkah aşırıldı. Fakat sana ne a bi-rader?

— Bana mı ne? Peki paralar?

Veznedar güldü:

— Bu herifler, dedi. Bu iş için tâ İstanbul'dan geldiler. Yaman he-riflerdir. Benim altın taşıdığımı bi-liyorlar. Ellerinden çekmediğim kal-mamıştır. Türlü kıyafete girerek peşime düşerler.

Yolcu durmadan mendiliyle ter-lerini siliyordu:

— Peki ama altınlar?

— Altınlar mı? Ha bak onlar şu bir köşeye atıverdiğim kara çanta-da. Sarı çantaya gelince onun içine demir parçaları filân koymuştum. Herifler bunları alıp kaçtı. Kim bi-ler ne helecanlarla taban tepiyorlar. Biz de İstanbula kadar rahatız.

Sepetinden bir, iki Ankara ar-mudu çıkarttı. İkram etti. Yolcu birden gevşemiş elini alnına vura-rak gözlerini kapatmıştı:

— Bittim be birader. Hoşaf ke-sildim. Vaktiyle söylesene.

Veznedar gözünü kırptı:

— Çaktırır mıyım ya!

ALLAH ALLAH!.. YİNE NE VAR? ALVAR ACE. LE EVİNE ÇAĞIRDI. GİTMELİ!!

NE DİYORSUNUZ? PEKİ.. HAZIR.. HAZIR.. EVET ŞİMDİ EVİNİZE GELİYORUM.. HAYIR GE. ÇIKMEM.

BİR PLAN TERTİPLEMEK İÇİN SİZE ZAHMET ETTİM BAYLAR..

MASKE.. ÖLMEMİŞ.. ŞU ANDA VALİYE BİZİM TİCARETİ ANLATMAKLA MEŞGUL.

O İHTİYAR MAY. MÜN İŞİMİZİ Yİ ENGEL OLDU. BU SEFER BİR TAŞLA İKİ KUŞ VURURUZ.

DAHA İYİ İZAH ET ALVAR..

PEKİ... GİDİP VALİYİ ÖLDÜ. RECEĞİZ. SONRA DA BUIŞİ KIZIL MASKE YAP. VALİYİ ÖL-MİŞ GİBİ ONU YAKALI-YACA-GİZ.

PEKİ BU İŞİ KİM YAPACAK?

SİZ!.. AZİZİM POLİS MÜDÜ. RÜ...

NASIL? BU İŞE POLİS MÜDÜRÜ VE BELEDİYE RE-İSİ DAHİL ÖYLE Mİ?

EVET.. BU İŞE KOLAY İNANACĞINI. Zİ SANMI-YORUM.

İNANMAMAK MI? BEN BİR KAĞ AYDANBERİ ETRAFIM DA CASUSLARI FARKET-MİŞTİM. ŞİMDİ ANLIYORUM..

ARKASI VAR

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yaşan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı: 18

İmanın ilk gemisi Yedikule a-
cıklarında, kumral dumanlarını
ufuklarda bırakarak ve iki dal-
ga silsilesiyle mahmur denizi ürper-
terek Sarayburnu ile Haydarpaşa
arasını açıktan ortalıyordu.

İki kafadar birbirlerine destek
olup bir sehpa gibi, ayaküstü dura-
rak uzun uzun etrafı seyrettiler.

Solda, diz boyu fıskırması yeme-
şil otlar arasından geçen bir su yo-
kuşu aşağıya akıyor bir kıvrımda
göllenip çamur halinde kalıyordu.

Tuğrul:

— Elimizi, yüzümüzü yıkasak,
dedi.

Refiği çekti. Dalgın ve sersem
delikanlı güçlükle yürüyordu. Zihni
yeni yeni uyuyor, kafasının için-
den karanlık perdeler kalkıyordu.

Kimbilir hangi köşke su vermek-
te olan toprağın yüzüne çıkmış ve
delinmiş olan bir künkten akan su-
yun başına gittiler.

oturdular. Refik başını ağacın göv-
desine dayadı. Bir omuzu ile yas-
landı. Hemen gözlerini kapamıştı.

Detektif sordu:

— Çok mu ağrıyor?

Refik kapalı gözlerini bir kat da-
ha kısıp yummakla «evet» cevabını
verdi. Hemen bir, iki dakika sonra
da dudaklarından bir horultu sızma-
ğa başladı. Şimdi güneş doğmuş, ilk
ışıklarını onların sırtlarına sermişti.

Aç açına içmek âdeti olmadığı
halde detektif bir sigara yaktı:

— Varsın uyusun, dedi. Çabuk
toparlar kendini. Ben ne düşünüyordum? Ha, dün akşam ne yediğimizi.
Ne yedikti bakayım? Dügün çorba-
sı, pathicanlı kebab, pilâv, pilâvin
üstüne de mahallebi. Evet mahalle-
bi. Hımm. İşte bu mahallebinin üs-

— 12 —

İkisi suçlu insanlar gibi eleriyle
süprülüp temizlenerek köşkün ka-
pısına vardıkları zaman Ressamla
karısı bahçede bulunuyorlardı.

Kapının ziline çalınması üzeri-
ne Bayan Samiha koştu. Kapıyı a-
nahtarla açarken büyük bir hayret-
le haykırdı:

— Fakat, fakat siz misiniz? Biz
sizin henüz kalkmadığınızı zannet-
miştik.

Tuğrul hiç bozmadı:

— Çok, çok erken kalktık sayın
bayan. Şöyle civarı bir dolaşalım
dedik.

Ağaçların arasına doğru yürür-
lerken genç kadın sordu:

— Ciddi mi söylüyorsunuz Bay

turmuş, hemen söze başlamıştı:

— Sementiniz çok güzel doğrusu.
Bilhassa sabah gezmesine doyum
olmuyor. O ne muhteşem manzara
Yarabbi.

Fakat Bayan Samiha onun bu
harareti övmeleriyle ilgilenmiyor,
kocasının yanında ve büyük bir sa-
fiyetle soruyordu:

— İstirham ederim Bay Tuğrul,
kapıdan nasıl çıktığınızı bildiriniz
bana?

Tuğrul onun gözlerinin içine dik-
katle baktı:

— Arzetmiştim Sayın Bayan.

— Beni korkutuyorsunuz Bay
Tuğrul. Kapıyı kendi elimle kilitle-
dim. Ve şimdi yine ben açtım. Ü-
zerlerinde demir parmaklıklar bu-
lunan bu yüksek duvarlardan da
aşamayacağınıza göre bahçenin dı-
şında bulunmanız aklın kabul ede-
meyeceği bir hâdisedir.

Tuğrul bu ısrar karşısında:

— Her şey maddeye müstenittir
sayın bayan, dedi. Ama siz iyi sa-
atte olsunların bizi alıp götürdükle-
rine inanabilirsiniz.

Kalktı ve bir kaç dakika için
müsaade istiyerek köşke girdi.

Yukarıda, müsterek odalarında
Refik odaya girer girmez bir san-
dalye üzerine ilişmiş ve orada san-
ki donup kalmıştı.

Delikanlının üzerinde öyle co-
kun bir heyecan vardı ki üstadın o-
daya girdiğinin farkında olmamış-
tı. Omuzuna dokunulunca sıçradı.
Kıpkırmızı kesildi. Detektif kendi-
sini baştan aşağıya süzerek:

— Bana pek mesutsun gibi geli-
yor, dedi.

Refiğin dudakları kıpırdadı. U-
tanarak ve kızarak kekeledi:

— Nasıl olduğunu ben de bilmi-
yorum üstadım. Dedğiniz gibi dün-
yanın en büyük saadetini hissediyor-
um. Bu çeşit saadetler paylaşılamı-
yacağı için size tarif için tattıramı-
yorum. Yalnız...

Tuğrul bir kahkaha koparttı:

— Budala, dünyanın en büyük
budalası.

Refik anlamadı. Büyük bir tees-
sür içinde mırıldandı:

— Bunun için beni suçlu bulma-
yınız. Size yemin ederim ki en kü-
çük bir imada bulunmamıştım.
Hattâ bunun bidayetini bile hatırla-
mıyorum. Onu birden kollarımın
arasında ve yüzü bana dönük bul-
dum. Bakınız hâlâ bütün vücudum
titriyor.

Tuğrul dayanamadı, şiddetle
haykırdı:

— Mankafalığı bırak oğlum.
Kendine gel.

Refik birden dolan gözlerini a-
vuçlarıyla kapattı ve:

— Size gençliğimin üzerine ye-
min ederim ki ben onu gizli gizli
sevmekten başka bir şey yapmadım.
Böyle bir karşılığı asla ummıyor-
dum.

Tuğrul delikanlıyı tartaklıyarak
haykırdı:

— Bana bak. Kaldır kafanı. Dal-
ga geçmeyi bırak artık. Beni dinle:
Refik heyecandan titreyerek baş-
ını kaldırdı:

— Buyurun.

(Arkası 14 üncü sayfada)

Tuğrul sesini ağırlaştırarak: « Oğlum, senin gör-
düğün bir rüyadan ibaret-
ti. » dedi

Tuğrul?

— Şüphe mi var Sayın bayan,
Mademki dışarıdan geliyoruz?

— Peki, peki ama kapıyı nasıl
açtınız?

— Kapıyı mı? İşte bu mesele.
Nasıl açtık bakayım. Vallahi far-
kında değilim. Belki de açıldı.

— Hayır, buna ihtimal veremem.
Akşamdan kapıyı dikkatle kilitledi-
ğimi hatırlıyorum. Hattâ kilitledi-
ğim gibi şimdi de kendim açtım.

— Bizim de dışarıdan geldiğimi-
ze bakılırsa bahçe dahilinden çık-
mamız muhakkak. Kapıdan
çıkmadıkça duvarlardan aşmışızdır.

— A. Mümkün değil.

— Öyleyse iyi saatte olsunlar bi-
zi karga tulumba edip götürmüştür.

Refik genç kadına sabit ve dal-
gın bir nazarla bakıyordu. Bu bakışta «Hatırlıyor musun?» der gibi
bir mâna vardı. Onu görünce bir-
den öyle değişmiş ve heyecana ka-
pılmış ki pek yaklaşıkları ressam-
ma ancak bir selâm verebilip köşke
doğru gitti.

Tuğrul koltuklardan birisine o-

Detektif otları biraz yoldu. Çö-
meldi. Bir değnek parçasıyla ıslan-
ıp yumuşamış olan toprağı eşele-
yip iki el girecek kadar bir çukur
yaptı. Şimdi elini kungün altına so-
karak suyun doğrudan doğruya ak-
masını sağlamış bulunuyordu. Bir-
kaç nöbet ellerini yıkadıktan sonra
bir avuç su içti. Yüzünü uzun uzun
yıkadı ve doğrulurken ıslak pa-
maklarını tarak gibi saçlarının altı-
na soktu:

— Su değil buz. Yikan da bak.

Refik de yıkandı. Birkaç nöbet
su içti. Sonra cebinden bir ayna ve
tarak çıkartarak uzattı:

— Taranır mısınız?

Detektif dudağını büktü:

— Bende öyle uzun boylu saç mı
var ki taranayım? Yalnız şu aynayı
ver. Yüzüme bakayım. Şafi köpeği-
ne dönmüşüktür.

Önce yüzüne baktı. Sonra mendi-
line kuruladığı elleriyle boyunbağı-
sını düzeltti. Koyu renk elbiseleri toz
içinde kalmış, üzerlerine ot ve çöp
parçaları yapışmıştı.

Mümkün olduğu kadar kendi
kendilerini süpürdüler. Refik başını
güçlükle kimildatıyor, ağrıdan şa-
kaklarının zonkladığını söylüyordu.

Daha ileride, tatil günlerinde ci-
var halkın gelip oturdukları bir
çamlık vardı. Kökleri yerden fırla-
mış, açıkta kalmış bir ağaç dibine

Kazazedeler

Nakleden: Selman EFE

D oğrusu aranırsa ne Cim, ne de Fred, rıhtımdaki (Yeşil Çapa) meyhanesinden çıktıkları vakit ayık değillerdi. Eh, bunda şaşılacak bir şey de yoktu hani!. Tayfa milleti de Allahın günü izin alıp karaya çıkmaz ki... Kırk yılda bir çıkılınca da, bu hürriyeti göyle efendice bir sulamak haklarıdır ya!.

Cim'le Fred, senelerdir Pasifik Okyanusunda San Fransisko ile Honolulu arasında mekik dokuyan Svalov gemisinde çalışıyorlardı. Bu akşam, gemiden izinli çıkınca, kayıklardan birine atlayıp sahildeki meyhaneye gelmişler, tam altı şişe viski devirdikten sonra, şimdi tekrar kayıklarına binip gemiye dönmeğe karar vermişlerdi... Sallana sallana rıhtımın merdivenlerinden indiler. Kayığa bindiler. Küreklere asılıp çekmeğe başladılar.

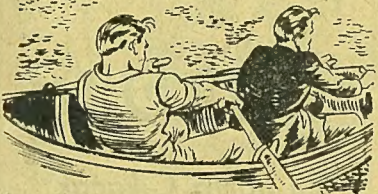
Gecenin zifiri karanlık olduğu yetmiyormuş gibi etrafı koyu bir sis de kaplamıştı. Hızlı hızlı kürek çekiyor, bir yandan da gemideki hakmaklarında çekecekleri uykunun tadını tasarlıyorlardı.

Artık sahilin ışıkları iyice kaybolmuştu.

Yarım saat kadar bütün hızlarıyla kürek çektiler. Hiçbir ses duyulmuyor, yalnız sandala çarpan suyun hisiltisi işitiliyordu. Bir aralık Fred'in aklına geldi:

— Yahu, bu iş benim tuhafıma gitmeğe başladı. Yarım saatir kürek çekiyoruz hâlâ Svalov ortalarında yok... Şimdiye kadar çoktan gemiye ulaşmış olmalı değil miydik?

Cim birkaç hıçkırık geçirdikten sonra zorlukla gözlerini açarak:

— Sahi, dedi, bana da yol pek uzadı gibi geliyor... Yoksa çok içtik de vakit mi bize pek uzun gelmeğe başladı... Kafa çatlatmayı bırak da kürek çek Fred!.

Bir saat kadar daha kürek çektikten sonra okadar yorulmuşlardı ki artık kollarını zorlukla kaldıramıyorlardı. Cim de meraklanmaya başlamıştı:

— Azizim biz yolu şaşırdık galiba... İyice açılmış olmalıyız sanırım... Şimdi Okyanusun ortasındayız... Gördün mü başımıza geleni?.

Fred, soğukkanlı bir adamdı. Ama altında sadece ufak bir sandal bulunduğunu bilip de Okyanusun amansız dalgalarıyla karşı karşıya kalmayı hissetmek, pek lâtif bir duygu olmasa gerektir. Bunları düşündükçe rengi biraz uçuştu.

— Hele kürek çekmeği bırakalım da... dedi. Kim bilir, belki de bir gemiye filân rastlarız, bizi alırlar... Cim, sırtından ceketini çıkarırken:

— Direğin tepesine asayım da uzaktan görülelim!. dedi.

Ceket direk yerine kayığın ortasına diktikleri bir kancanın üstüne asıldı. Bundan sonra Cim'in aklına parlak bir fikir daha geldi:

— Yanımızda yiyecek namına ne varsa paylaşıp idare etmeliyiz Fred! Okyanusun ortasında kaç gün kalaçımızı Allah bilir!.

İkisi de ceplerini aradılar. Birinin gemici ceketinin koynundan yüz

dirhem ekmek çıktı. Ötekinin de kalın bir çukulata... Yarıya bölüp paylaştıktan sonra Fred'in de aklına bir şey geldi:

— Sandalda boş bir bira şişesi olacaktı. Bir kâğıda bir mektup karahıyalm da şişeye koyup ağzını kapatarak denize saliverelim... Böylece imdadımıza adam çağırılmış oluruz!.

Sandalın dibinde, boş şişeyi bul-

makta gecikmediler. Cim kaarnlıkta zorlukla karaladığı kâğıdı şişeye tıktı. Ağzını kapatıp yaşlı gözlerle denize salladılar.

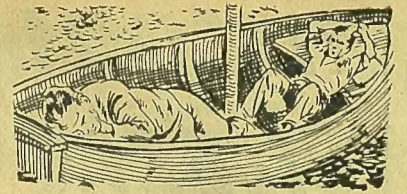
Sonra, bir an durdular. Nihayet Cim:

— Allah bize acısın!. dedi.

Fred de, kurşun gibi ağırlaşan göz kapaklarına mukavemet edemiyerek söylendi:

— Karanlıkta kürek çekmek beyhude... Yatıp uyuyalım... Sabahleyin, gündüz göziyle kürek çekeriz daha iyi... Ve yatıp uyudular.

Uyandıkları vakit, ilk hissettikleri güneşin kızgın ışıkları oldu. Sonra tepelerinde bir kahkaha, duyup baktılar, ki (Yeşil Çapa) nın sahibi Bleki... Herif kasıklarını tuta tuta gülüyor ve elinde kırık bir bi-

ra şişesi sallıyordu:

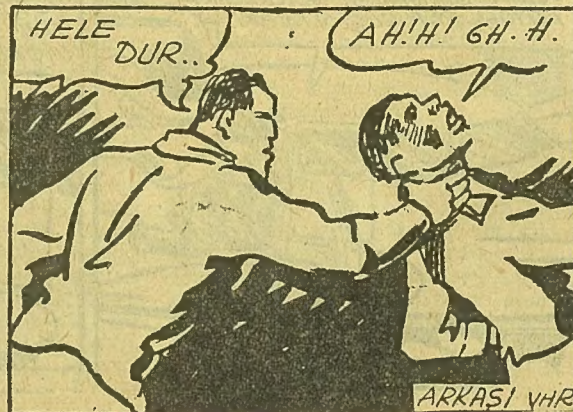
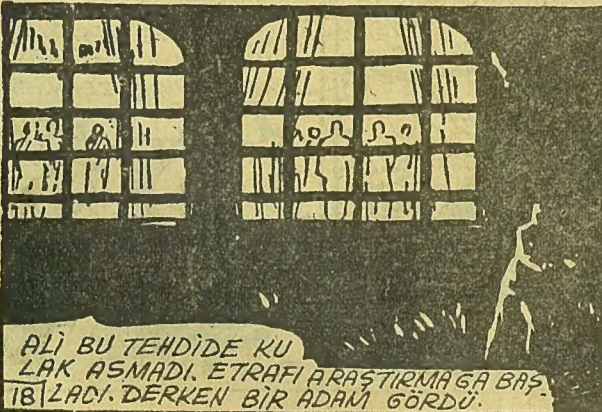
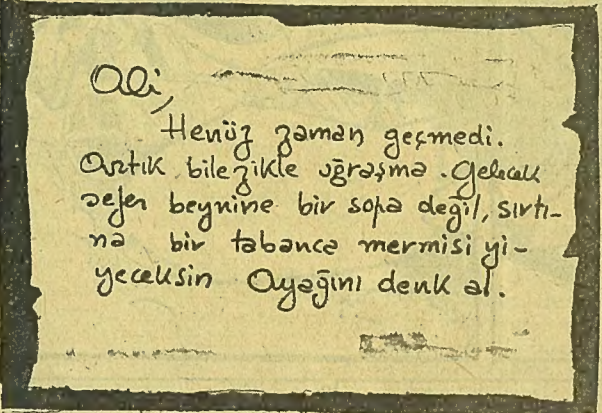
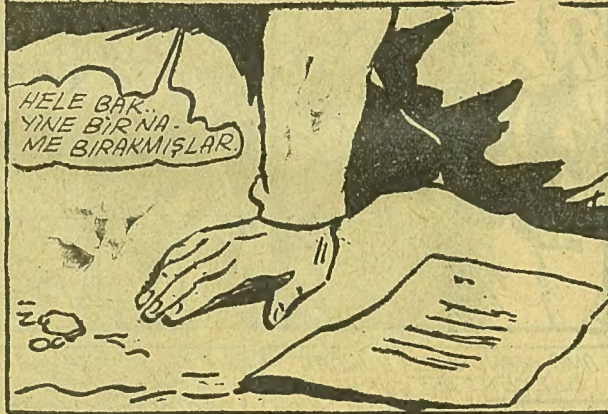
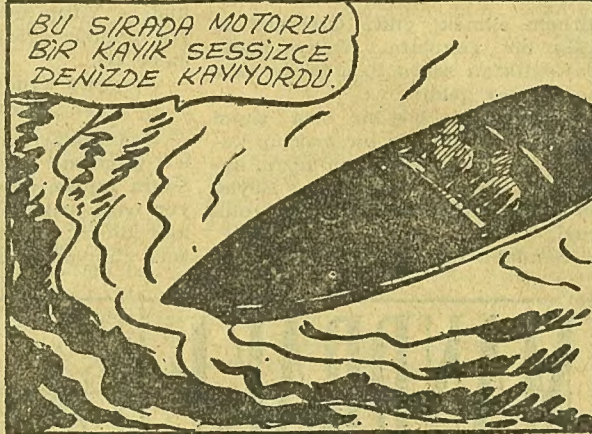
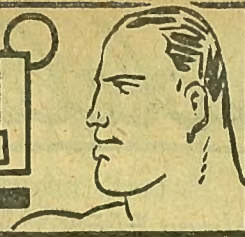
— Kalkın bakalım sarhoş herifler... Şişe ile yolladığınız imdat mektubunu aldım!.

Fred'le Cim aptal çevrelerini süzerken ileride koca Svalov'un kara teknesini gördüler. Bleki:

— Ayyaş budalalar!. dedi. Akşam gemiye gitmek için sandala binmişsiniz, sandalı rıhtımdan çözmeği unutup saatlerce boşuna kürek çekmişsiniz!.

TILSIMLI KARA ALI BILEZİK

İYİ SAATTE OLSUNLAR

(12 inci sahifeden devam)

Tuğrul sesini ağırlaştırarak:

— Oğlum, senin gördüğün bir rüyadan ibaretti, dedi. Bu şeytan mahlûk ikimize de esrar içirtti. Yani mahallebinin içine karıştırdığı esrarı bal gibi yuttuk. Yemek üstüne bahçede otururken sen aklına onu getirdin. Soyunduğunu, kocasının koynuna girdiğini filân düşünürken yediğin esrar işi büyüüttü. Dalga kendisini gösterdi. Ben senin yere yuvarlandığını gördüm. Semiramis denilen o köpek gelip suratını yaladı. Sen de Bayan Samihanın gelip sana puse verdiğini sandın. Mesele bundan ibarettir zavallı oğlum.

Refiğin düştüğü şaşkınlık çok büyük olmuştu. Önce üstadın kıskançlık yüzünden kendisine böyle söylediğini zannetti. Fakat sonra da kendi kendisinden şüphelendi. Bu işin, nerede ve nasıl olduğunu hiç hatırlıyamıyordu.

(Arkası var)

Jean Simmons

YILDIZ

Bu hafta Çıkacak
Sayısını muhakkak alınız!

Eylül başında Venedikte yapılan film festivaline iştirak eden elliden fazla film içinde birinciliği kazanan Hamlet filminde başrolü oynayan ve en beğenilen artist olarak seçilen Jean Simmons'un hayatını okumak, en yeni resimlerini görmek isterseniz bu hafta bir YILDIZ alınız. YILDIZ'ın Londra hususi muhabiri tarafından gönderilen bu enteresan yazıdan başka, sinemaya ait en yeni dedikoduları, artist resimlerini YILDIZ'da bulacaksınız.

Jean Simmons Muhabirimizle

GİZLİ VAZİFE !..

YALNCI HERİF! İKİ YÜZLÜ!.. HEM BİZE HABER VERDİN HEM ONLARA KAÇMALARINI SÖYLEDİN DEĞİL Mİ?

HAYIR! YEMİN EDERİM YANLIŞINIZ VAR..

BOYNUNA YAĞLI İP GEÇTİĞİ ZAMAN ANLARSIN SEN..

KOMUTAN BU İŞTE BİR ANLAŞILMADIK CİHET VAR

SERİZ GÜNE KADAR ALEN DE DAHİL OLMAK ÜZERE BÜTÜN DAĞA ÇIKANLARI YAKALATMAZSAN SENİ ASACAĞIM..

YA SINIRI AŞMIŞLAR.. SA ONLARI NASIL YAKALATI-RIM

AKLIM ERMEZ!.. YA SERİZ GÜN İÇİNDE ALEN VE ARKADAŞLARINDAN HABER GETİRSİN YAHUT SEHİRİN ORTASINDA SENİ SALLANDIRIRIM..

ROLAN ALMANLARLA YAPTIĞI PAZARLIKTAN SONRA EVE DÖNDÜ. SANA ÇOK EZİYET ETTİLER Mİ?

HAYIR.. İLKÖNCE TEHDİT ETTİLER. SONRA SUÇSUZ OLDUĞUMA İNANDILAR.

NEYE YEMEK YEMİYORSUN ROLAN? ÇOK DALGINSİN..

BİZİM ÇOCUKLARA NASIL HABER VERİRİM DİYE DÜŞÜNÜYORUM. BÜTÜN YOLLAR KAPALI.. FRANSAYA GİRMEMLERİ LİZİM..

SEN HEM CESUR HEM... İYİ KALPLİSİN ROLAN.. BEN DE SENİN İLE GELEYİM Mİ?

HAYIR, HAYIR.. SENİ BU TEHLİKEYE ATMAK İSTEMEM.

ORTALIK KARARMIŞTI. KAPI BELİRLİ İŞARETLE ÇALINDI.

BİZİM KİLERDEN BİRİNİN ÇALIŞI.

ALLAHIM NE İHTİYAT SİZ ÇOCUKLAR! YAKALANACAKLAR..

ROLAN KAPİYİ AÇTI. ARKADAŞLARINDAN BİRİNİ KARŞISINDA GÖRDÜ. YARALIYDI. ÜSTÜ BAŞI PERİŞANDI.

OH ROLAN SENSİN DEĞİL Mİ?

ÇABUK İÇERİ GİR.

BURAYA NASIL GELDİN?

ARKADAŞLARIN HEPSİ KURTULDU. YALNIZ ANDRE YURULDU

NE? ANDRE ÖLDÜ MÜ?

EVET.. YURULDU. YANI BAŞIMDAN AŞAĞI UÇTU GİTTİ..

İSTİRAHAT ET. BİRŞEY DÜŞÜNME.. BURADA EMNİYETTE SİN..

ALLAH RAZI OLSUN ROLAN..

ARTIK MARSEL TAMAMEN BENİM OLDU. YALAN SÖYLEDİĞİNİ BİLMİYECEK. AKLIMA, ARTIK BENİ ONDAN AYIRAMIYACAK BİR ÇARE GE-LİYOR.

GECE ROLAN KURZ'UN EVİNE GİTTİ. ÜÇ GÜN İÇİNDE İSTEDİĞİNİZ ADAMLARI SİZE TESLİM EDECEĞİM. FAKAT SİZİN YARDIMINIZ LAZIM.

BENİMLE YAŞAYAN GENG KIZ SİZE AŞIK. BU OYUNA ALET OLMAYA RAZI. ONU HAPİSE ATAR GİBİ YAPINIZ. ALEN ONA AŞIKTIR. MARSELİN YAKALANDIĞINI DUYAR DUYMAZ KOŞAR GELİR.

PERİ! MARSE-Lİ YAKALATAC-GİM

ONA İYİ BAKINIZ. VASANSEVERLER TESLİM OLDUKLARI ZAMAN GERİ ALACAGIM. TABİİ BOL BOL BAĞIŞLA BERABER.

ARKASI VAR

NAT PINKERTON

VAZİFEM BU GEMİYİ İDARE ETMEKTİR. SAHİBİ PATRONUM DÜR VE ŞAHSİ İŞLERİ BENİ HİÇ İLGİLENDİRMEZ.

STARLOKLARLA SUÇ ORTAKLIĞI EDİYORSUNUZ. KÜÇÜK ŞA'V'İ EVLAT EDİNMELERİ KANUN DIŞI BİR İŞTİR. BUNU BİLİYORLAR.

ÇOCUĞU SAKLAMAKTA DEVAM EDERLERSE, ÇOCUK KAÇIRMA SUÇUNDAN HAPİSE GİRELER. NEREYE GİTTİLER?

BEN. ONLARIN ŞAHSİ İŞİNE KARIŞAMAM DOĞRUSU. SİZ ŞİMDİ LÜTFEN GEMİYİ TERKEDER MİSİNİZ?

BU KADAR SADIK OLMAK BİLE GÜNÜN BİRİNDE SUÇ OLIVERRİR.

SANDAL HAZIR... BUYURUNUZ.

BİR POLİS HAFİYE. Sİ HAZIR BAY STAR. LOK BUNDAN HABER DAR EDİLMELİ. TELGRAF TEHLİKELİDİR. EN İYİSİ BİR HABER Cİ GÖNDERMELİ...

MAK Gİ BU GEMİDE STARLOKLARIN NEREYE GİTTİĞİNİ BİR BEN BİLİYORUM. ŞİMDİ SENİ DE BU SİRRA ORTAK EDİYORUM. ZİRA ÇOCUKLARI TEHLİKEDE. BU MEKTUBU AL VE PARİSE GİT.

BAŞUSTÜNE KAPTAN

GENE BİZİM İNATCI DOST ELİNDE DE TORBASIN NEREYE GİDİYOR ACABA?

PARİS UÇAĞIN DA BİR YERİSİYİYORUM.

DEMİNKİ GEMİCİ PİPOSSUNU BIRAKMIŞ. BEN DE HAVA ALANINA GİDİYDUM. HANGİ TAYYAREYE BİNECEKTİ.

ONU BEŞ. PARİS TAYYARESİNE ALLON ANGLETERE

GENE ŞU POLİS BENİ TAKİP EDİYOR. ŞUNUN HE SABINI GÖREYİM.

MAK Gİ NATI GÖRDÜ.

BEN SANA PEŞİMDEN GELMEYİ ÖĞRETİRİM BAY POLİS

BU ŞA'V'İ İÇİN...

NAT HABERSİZ YARALANDI.

BU DA BENİM İÇİN

TAYYARE MEYDANINA RABAR.

ARKASI VAR.